

Проскуріна Валерія

10.04.2008

Ірпінський гуманітарний ліцей

«Лінгвіст» імені Заріфи Алієвої

11-А класу

Київська область. м. Ірпінь,

вул. Леоніда Череватенка , б. 21,

+38(095)9447031

Leraproskyrina@gmail.com

leraproskyrina@icloud.com

Стародуб Лідія Анатоліївна

1000 днів війни. Мій шлях

Я народилася в маленькому містечку на Сумщині, де життя текло спокійно й розмірено. В моїх дитячих спогадах – тихі вулиці, веселі ігри з друзями і безтурботність, яка видавалася вічною. Та все це змінилося в 2014 році, коли я пішла в перший клас. Мій тато тоді пішов на війну, на схід, в АТО. Я ще не розуміла до кінця, що таке війна, але вона вже увійшла в наше життя і розкидала темні хмари тривоги над нашою родиною. З того часу я жила у відчутті, що завжди є щось невидиме, страшне і незбагненне, що може розірвати наш спокій у будь-який момент.

Після цього ми переїхали в Ірпінь, і здавалося, що там почнеться нова сторінка нашого життя, далеко від війни. Місто зустріло нас теплими соснами, затишними вулицями і будинками, які дихали миром. Я думала, що тепер усе буде інакше, що війна залишиться десь далеко. Але навіть там, у мирному місті, вона ховалася в кожній розмові, кожній тривожній новині, кожному погляді, повному занепокоєння. Війна жила в очах мого батька, який бачив її зсередини, хоча ніколи не ділився своїм болем.

24 лютого 2022 року цей прихований страх став реальністю. Я була восьмикласницею, коли війна знову, тепер вже на повну силу, увірвалася в наше життя. Я прокинулася від звуків вибухів і відразу зрозуміла, що це кінець. Кінець усьому тому, що я знала, що любила. Кінець безтурботності, кінець спокою. Ірпінь, моє місто, стало полем бою. Наш дім, наше життя — все зруйнувалося за лічені дні.

Ми змушені були тікати, залишивши позаду все, що було нам дорогим. Я не можу описати словами той страх, коли ти чуєш вибухи так близько, що вони відлунюють у твоєму серці. Мій тато знову пішов на фронт, а ми з мамою рятувалися від смерті. Мені важко згадувати ті моменти, коли ми залишали Ірпінь, бо кожен крок убік безпеки був прощанням із домом, з тим, що вже ніколи не буде таким, як раніше.

Пам'ятаю, як плакала, дивлячись у вікно автівки, коли ми покидали місто. Дороги, на яких я раніше каталася на велосипеді, були зруйновані; будинки, де жили мої друзі, обвалені; і навіть ті сосни, що колись дарували мені відчуття захисту, тепер горіли чорним димом. Я не могла повірити, що це відбувається насправді. Що наш дім тепер – це руїни, а життя – це постійний страх за тих, хто залишився.

Коли ми дісталися безпечного місця, новини про Ірпінь стали для мене щоденними ударами по серцю. Кожне повідомлення про зруйновані будинки, кожна фотографія зі спаленими вулицями – це було наче жахливий сон, з якого немає виходу. Я не могла зрозуміти, чому саме наше місто стало однією з перших жертв цієї жорстокої війни. Чому саме наш дім зруйнували вщент. Відчуття втрати було непосильним, воно розбивало мене на тисячу дрібних шматочків.

Моє дитинство закінчилося в ту мить, коли ми покинули Ірпінь. Все, що було рідним, залишилося там, під обстрілами. Я не можу знайти слів, щоб описати той біль, який живе в мені відтоді. Біль за втрачене дитинство, за втрачене місто, за втрачені мрії. Я бачила страждання людей, їхні зламані долі, і розуміла, що ця війна вже ніколи не дозволить нам повернутися до того, що було.

Тисячу днів триває ця війна. Тисячу днів сліз, страху і болю. Я навчилася жити з цим, хоча кожен день приносить нові рани. Ірпінь уже не той, яким я його пам'ятаю. Я втратила багато, але найбільше — відчуття безпеки, яке було частиною мого життя до цієї війни.

Я не знаю, як довго ще триватиме ця темрява, але я вірю, що ми переможемо. І вірю, що колись я знову побачу своє місто квітучим, яке знову буде жити, сміятися, мріяти. Але цей шлях війни назавжди залишиться зі мною. Це мій біль, мій страх, моя пам'ять про тисячу днів, які змінили все.